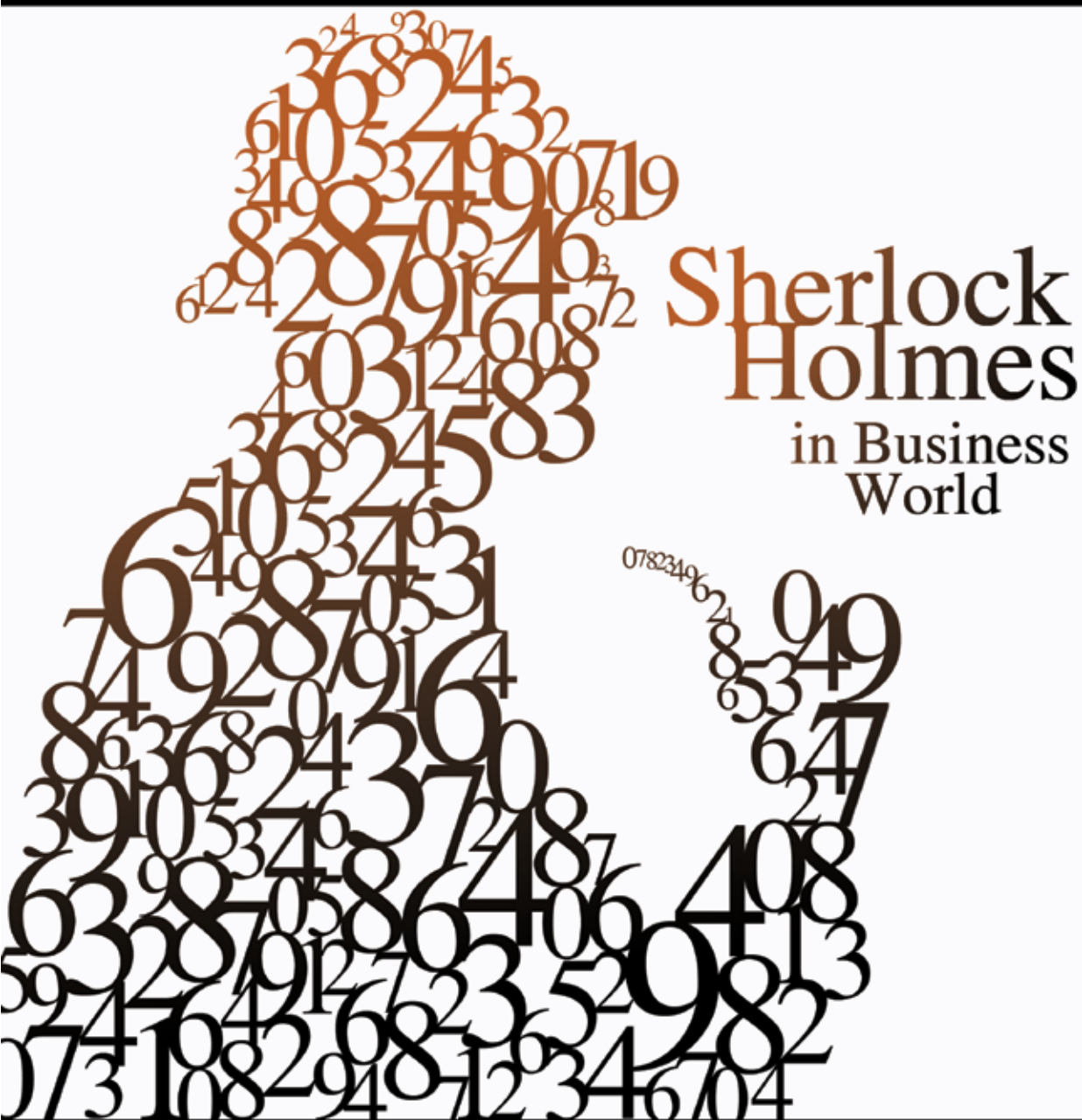

SA wasdee ctuary

Vol 17 : 3Q10

ฉบับที่ 17 ประจำไตรมาสที่ 3 ปี 2553

Sherlock Holmes in Business World

Sponsored by

Society of Actuaries of Thailand (SOAT)

Hello from Editor!

**พิเชษฐ เจียรมณีเทวีสิน (ทอมมี่) -- บรรณาธิการ
และ SOA Ambassador สาขาประเทศไทย**

สวัสดีแอดซัวร์ฉบับนี้มีเนื้อหาแน่นหนาเหมือนเดิมครับ โดยเรามาเริ่มจากเรื่องที่เราอ่านสบายๆ อย่าง **"การพัฒนาการของการประกันชีวิต"** ที่มีภาควิวัฒนาการขึ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งได้นำหลักการทางคณิตศาสตร์มาใช้ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางสถิติหรือทฤษฎีความน่าจะเป็น จนได้พัฒนามาเป็นรูปแบบของกรมธรรม์ประกันชีวิตอย่างที่เห็นกันอยู่ในทุกวันนี้ และเมื่อยิ่งสังคมและเศรษฐกิจมีความซับซ้อนความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การพัฒนารูปแบบของการประกันชีวิตก็ต้องอาศัยหลักทางวิทยาศาสตร์และความรู้รอบตัวอื่นๆ มากยิ่งขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน

ดังนั้นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย (แอดซัวร์) ที่ดีจึงต้องมีความรู้ในหลายๆ สาขาซึ่งก็รวมไปถึงเศรษฐศาสตร์หรือกฎหมายไปด้วย แต่ที่บางคนอาจจะนึกไม่ถึงก็คือการเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยนั้นควรจะต้องมีความรู้ทางการแพทย์เพื่อที่จะได้เข้าใจอัตราการเจ็บป่วยหรืออัตราการตายของผู้คน ทำให้สามารถเอาไปแยกแยะความเสี่ยงของแต่ละคนเพื่อเอาไปตั้งราคาหรือจัดการความเสี่ยงของธุรกิจได้ ซึ่งนั่นก็เป็นที่มาของคอลัมน์ชวนติดตามอย่าง **"Preferred Risk Classification"** ที่กล่าวถึงวิวัฒนาการของการจัดระดับชั้นความเสี่ยงภัยในประเทศสหรัฐอเมริกา และนี่อาจจะเป็นการจุดประกายความคิดให้กับการพิจารณาปรับประกันภัย (underwriting) ในประเทศไทยได้ดีทีเดียว

และเพื่อให้เห็นภาพมากยิ่งขึ้นว่าทำไมนักคณิตศาสตร์ประกันภัย (แอดซัวร์) ควรจะมีความรู้หลากหลายและกว้างขวาง ท่านผู้อ่านก็สามารถติดตามเนื้อหาเบาๆ อ่านเพลินๆ อย่าง **"เซอร์ล็อกโฮมส์ในโลกธุรกิจ"** ที่ได้สะท้อนภาพให้เห็นว่าแอดซัวร์นั้นจริงๆ แล้วมีวิถีคิดและปฏิบัติเหมือนกับเซอร์ล็อกโฮมส์อย่างไรบ้าง รับรองว่าอ่านสนุกไม่แพ้ **"สวัสดิ์จากโลกทศวรรษหน้า - 2020"** ของฉบับที่แล้วอย่างแน่นอน

จากนั้นเราก็ตามมาเกาะติดกระแสแห่งเวลาแห่งความสุขของน้องๆ ที่จบการศึกษาไม่ว่าจะระดับปริญญาตรี โท หรือเอกก็ตาม ซึ่งแต่ละมหาวิทยาลัยก็มีวิธีการรับปริญญาในรูปแบบ

แบบที่แตกต่างกัน วิธีการแสดงออกถึงความดีใจของญาติและผองเพื่อนก็ยิ่งแตกต่างกัน คอลัมน์คุยกับแอดซัวร์ (Actuarial Talk) ในฉบับนี้จึงขอยุ่เรื่อง **"วิธีการรับปริญญาแบบฉบับฮ่องกง"** กับเขาบ้าง คิดว่าประสบการณ์ตรงจากฮ่องกงของคนเขียนคอลัมน์นี้จะถูกใจผู้อ่านสวัสดิ์แอดซัวร์ไม่มากนักน้อยครับ

และเพราะว่าแอดซัวร์คือหนึ่งในนักจัดการความเสี่ยงทางการเงินด้วย อีกทั้งแอดซัวร์ในต่างประเทศในปัจจุบันนี้ก็นิยมสอบวุฒิของ FRM (Financial Risk Manager) ซึ่งเป็นของ Global Association of Risk Professional ในสหรัฐอเมริกา ฉบับนี้จึงได้นำความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลงทุนมาให้ผู้อ่านสวัสดิ์แอดซัวร์ได้ติดตามกัน และหนึ่งในความรู้ด้านการลงทุนที่แอดซัวร์ถนัดมากที่สุดก็คือความรู้ในเรื่อง "ตราสารหนี้ (Fixed Income)" ซึ่งไม่ว่าจะเป็นพันธบัตร (bond) หรือหุ้นกู้ (debenture) ต่างก็มีความเสี่ยงทั้งนั้น แต่ความเสี่ยงที่แฝงอยู่ในแต่ละการลงทุนนั้นก็ยังมีแบบที่จัดการได้กับแบบที่จัดการไม่ได้ก็มี โดยเนื้อหาฉบับนี้ได้เขียนไว้ให้สามารถอ่านกันได้กับคนทุกแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่ไม่ได้มีพื้นฐานด้านการลงทุนมาก่อนเลย ทางทีมงานขอแนะนำให้เริ่มปูพื้นฐานกันได้ที่ **"Investment Risk"** ในคอลัมน์นี้ครับ

ก่อนจะจากกันในฉบับนี้ คอลัมน์ **Be an Actuary** ขอแนะนำเรื่อง **"Don't want to give up my life"** ของน้องใหม่คนล่าสุดที่สอบขึ้นมาได้เป็นเฟลโล่ (FSA) ในป็นนี้ ทางทีมงานขอแสดงความยินดีกับน้อง "ทัชฌา อายาณะ" ในที่นี้ด้วยครับ ส่วน **"Entertainment"** ในฉบับนี้ก็มีเรื่องให้ชวนคิดชวนปวดหัวเหมือนเดิม ส่งคำตอบกันเข้ามาเยอะๆ นะครับ ของรางวัลยังมีรออยู่เพียบ

และสำหรับท่านใดที่สนใจอยากจะได้รับวารสารอิเล็กทรอนิกส์ของ "สวัสดิ์แอดซัวร์" ทางอีเมลล์ "ฟรี" อย่างต่อเนื่อง โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ก็สามารถสมัครมาได้ที่ subscribe@sawasdeeaetuary.com

ทีมงานในฉบับนี้

- พิเชฐ เลี่ยมธณีทวีสิน FSA
- สุธิน พงษ์พิงพิทักษ์ FSA
- ชัชฎา อายานะ FSA
- ธนิตา อนุสรณ์ธิดิษฐ์ ASA
- ณิชพล วงศ์รัตนวิจิตร ASA
- ปุณยวีร์ นกาลัย ASA
- กมลพรรณ สุดโททอง
- วันวิสา มีทองมูล
- ศิริอำไพ ธรรมวิณี
- อาทิตยา นาวาเจริญ
- สุภารัตน์ อภาศิริกุล
- ตูลาพร ลิงห์ธรรม
- พัทธนันท์ วณิชปริชากุล
- บุษยาศลี พวงเงิน
- ขวัญทิพย์ นิรุตติรักษ์

กลุ่มคนอ่าน

1. บุคคลทั่วไปที่สนใจเรื่องราวที่แอกซ์วีรคนไทยเขียนขึ้นมาเพื่อเล่าสู่กันฟัง ไม่ว่าจะเป็นคนทำงานร่วมกับแอกซ์วีรผู้บริหาร หรือพนักงานในธุรกิจประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศภัย
2. คนที่สนใจหรือเกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร ไม่ว่าจะเรียน นักศึกษา อาจารย์ หรือแม้กระทั่งคนทั่วไปที่สนใจในอาชีพแอกซ์วีร
3. ผู้ที่กำลังสอบหลักสูตรของแอกซ์วีรระดับสากลจาก Society of Actuaries (SOA) ของอเมริกา
4. แอกซ์วีรคนไทยที่ทำงานอยู่ในองค์กรต่างๆ

วัตถุประสงค์

“สวัสดีแอกซ์วีร” เป็นวารสารที่สร้างขึ้นโดยแอกซ์วีรที่เป็นคนไทย เพื่อมุ่งส่งเสริมคนไทยในแวดวงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีรในแง่มุมต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เป็นสื่อที่รวบรวมองค์ความรู้และประสบการณ์ของแอกซ์วีรให้กับคนที่สนใจทั่วไป โดยมุ่งเน้นให้กับคนที่ไม่ได้เป็นแอกซ์วีรได้อ่านกัน
2. เป็นศูนย์กลางในการรวมกลุ่ม ติดต่อ และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารของคนไทยที่เป็นนักเรียน อาจารย์ นักวิชาการ ตลอดจนคนทำงานในองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีรเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ ยังทำเพื่อเป็นแหล่งประชาสัมพันธ์ข่าวให้กับ 1) Society of Actuaries (SOA), 2) Society of Actuaries of Thailand (SOAT), และ 3) Insurance Premium Rating Bureau (IPRB) อีกด้วย

CONTENTS

ฉบับที่ 17/2553

04	Food for Thought :
Development of Life Insurance	20	Risk: Investment Risk
06	Preferred Risk Classification (Part I)	24	Be an Actuary : Don't want
to give up my life
09	Sherlock Holmes in business world
(Part I)	26	Entertainment
15	Actuarial Talk: Congregation in
Hong Kong	28	Back cover

พัฒนาการของการประกันชีวิต

โดย พิเชฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

การประกันชีวิตนั้นได้เริ่มกันมานานมากแล้ว ซึ่งผมเองก็ไม่ได้ความจำแนมถึงขนาดจำว่ามันได้เริ่มมีกันมาตั้งแต่สมัยไหน แต่สิ่งที่จะนำมาบอกในวันนี้ นั่นคงจะไม่ใช่เรื่องประวัติศาสตร์ความเป็นมาของประกันชีวิตหรอกครับ สิ่งที่น่าสนใจกว่าก็คือ วิวัฒนาการของการประกันชีวิตที่ค่อยๆ พัฒนาขึ้นมา จนกระทั่งอยู่ในรูปแบบของกรมธรรม์ประกันชีวิตเหมือนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

“ ในระยะแรกๆ ของการ ประกันชีวิตนั้น จะถูกจัดทำอยู่ใน รูปแบบของสมาคมผู้ประกอบ วิชาชีพต่างๆ ที่รวมตัวกันเพื่อ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ”

ในระยะแรกๆ ของการประกันชีวิตนั้น จะถูกจัดทำอยู่ในรูปแบบของสมาคมผู้ประกอบวิชาชีพต่างๆ ที่รวมตัวกันเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันของคนในสมาคมกันเอง เพื่อที่จะบรรเทาปัญหาทางการเงินที่ตามมาของคนที่อยู่เบื้องหลังเมื่อคนในสมาชิกได้เสียชีวิตอย่างกะทันหัน ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่าสังคมในสมัยก่อนนั้นยังไม่ได้เป็นสิ่งคมยุคดิจิทัลและก็ได้ซบซือนเหมือนอย่างสังคมในสมัยนี้ ดังนั้นการให้เงินช่วยเหลือกันระหว่างคนในสมาคมสมัยนั้นจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ อยู่ เพราะเปรียบได้เหมือนกับเงินฉุกเฉินที่เอาไว้ช่วยเหลือกันเองในครอบครัว โดยที่สมาชิกแต่ละคนนำเงินของตัวเองใส่เข้าไปในกองกลางไว้ แล้วเมื่อมีใครเป็นอะไร เจ็บป่วยหรือเสียชีวิตขึ้นมา ก็จะนำเงินกองกลางเหล่านั้นออกมาช่วยเหลือให้กับสมาชิกคนนั้น และเมื่อถึงตรงนี้แล้วยังนึกภาพไม่ออก ก็ขอให้คิดว่ามันเป็นเหมือนการจัดการแบบเงินงสี้ (หมายถึง รูปแบบของบริษัทแบบจีนๆ ที่เป็นธุรกิจครอบครัว) นั่นเอง

แต่ความช่วยเหลือเหล่านั้นไม่ได้ทำอย่างเป็นทางการและก็ได้้นำหลักการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาใช้ประมาณว่าอยากช่วยเท่าไรก็ให้กันตามศรัทธา เช่น เงินใส่ซองค่างานศพ เป็นต้น

จนในที่สุด นักคณิตศาสตร์ก็มาปรากฏโฉม โดยมีเสียงของมดสามตัว (Ant Ant Ant) เดินมาเรียงกัน (ภาษาไทย อ่านว่า แอน แอน แอน)... นักคณิตศาสตร์นั้นก็ได้นำหลักการเกี่ยวกับตารางมรณะมาศึกษากัน ซึ่งโดยหลักการแล้ว นักคณิตศาสตร์ก็ยัง

ต้องใช้ความรู้ทางสถิติและทฤษฎีความน่าจะเป็นในการพัฒนาสิ่งเหล่านั้นขึ้น จนกระทั่งนำไปสู่รูปแบบของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการประกันชีวิตได้

ซึ่งการที่นักคณิตศาสตร์หรือแอดชัวร์จะพัฒนาแบบประกันชีวิตขึ้นมาได้นั้นก็ต้องอาศัยข้อมูลที่มีมากพอเพื่อนำมาสร้างอัตราณนะขึ้น อีกทั้งต้องอาศัยหลักการเกี่ยวกับดอกเบี้ยทบต้นมาประยุกต์ใช้อีกด้วย ด้วยเหตุนี้แอดชัวร์จึงได้พัฒนานวัตกรรมทางคณิตศาสตร์และสถิติประยุกต์ให้เข้ากับหลักการการกระจายความเสี่ยงจนเกิดขึ้นมาเป็นรูปแบบของกรมธรรม์ประกันชีวิตที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ขึ้น และยังคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทมากขึ้นเท่าไร แอดชัวร์ก็สามารถพยากรณ์ค่าต่างๆ โดยอาศัยแบบจำลองทางคณิตศาสตร์เพื่อวิเคราะห์ผลลัพธ์ได้มากและแม่นยำยิ่งขึ้น

สำหรับคนที่เคยได้ยินคำว่า “อัตราณนะ” เป็นครั้งแรก อาจจะสงสัยว่ามันคืออะไร อัตราณนะคือ ตัวเลขทางสถิติที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่คนแต่ละอายุ แต่ละเพศจะตายลงเท่าไร ยกตัวอย่างเช่น อัตราณนะของชายไทยอายุ 65 ปี ที่ไม่สูบบุหรี่ และมีสุขภาพปกติ เท่ากับ 5% ก็หมายความว่า ในจำนวนบุคคลในกลุ่มนี้ 100 คน จะมี 5 คนที่จะมีโอกาสเสียชีวิตภายในช่วงอายุ 65 ปี จนกระทั่งย่างเข้าอายุ 66 ปี เป็นต้น

Preferred Risk Classification

ภาคปฐมบท

โดย สุชิน พงษ์พิงพิทักษ์ FSA

เวลาได้ไปพูดโปรโมทเกี่ยวกับวิชาชีพ actuary ใหญ่คอลล่วงไปฟัง หนึ่งในทักษะสำคัญของการเป็น actuary ที่ดีที่ผมมักจะหยิบยกมากล่าวก็คือการมีความรู้หลากหลายและกว้างขวาง เช่น actuary ที่ดีจำเป็นต้องมีความรู้เศรษฐศาสตร์เพื่อที่จะเข้าใจผลกระทบจากสถานะเศรษฐกิจหรือนโยบายรัฐบาลต่อสมมติฐานในการกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัย เช่น อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน อัตราเงินเฟ้อ เป็นต้น ต้องมีความรู้ทางการเงินและการลงทุนเพื่อเข้าใจผลกระทบและความเสี่ยงทางการเงินจากการลงทุนต่อแบบประกัน ต้องมีความรู้ทางบัญชีสามารถอ่านและเข้าใจวิธีแสดงผลทางการเงินในแบบต่างๆได้ ต้องมีความรู้ทางกฎหมายเพื่อการพิจารณาร่างสัญญาประกันภัย ต้องมีความรู้ทางการตลาดเพื่อประกอบการพิจารณาการออกแบบประกัน สุดท้ายที่มักเรียกเสียงฮือฮาจากผู้ฟังก็คือต้องมีความรู้ทางการแพทย์เพื่อที่จะเข้าใจปัจจัยที่มีผลกระทบในการกำหนดสมมติฐานเรื่องอัตราการเจ็บป่วยหรือมรณกรรม

ผู้อ่านอาจจะนึกว่าเป็นมุขตลกขำอำหน้าตาย แต่นี่เป็นเรื่องจริงไม่เอ็งนิยาย เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมามีคนคนหนึ่งที่เคยใช้อ่านสอบ actuary จากออฟฟิศกลับบ้านก็ได้เจอหนังสืออ่านสอบวิชาเกี่ยวกับการพิจารณา

ความเสี่ยงภัยที่เคยสอบผ่านมาแล้ว พอพลิกๆดูก็ระลึกได้ว่าหนึ่งในเนื้อหาของวิชานี้ก็คือความรู้เกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บต่างๆซึ่งเขียนอธิบายด้วยศัพท์ทางการแพทย์จำได้ว่าอ่านยากจนต้องไปขอร้องให้เพื่อนที่เป็นหมอช่วยอธิบายศัพท์เทคนิคต่างๆให้ฟัง เรียกว่าสอบเสร็จมีความรู้ความเข้าใจกายวิภาคของหัวใจได้ดีทีเดียว แต่ actuary ที่กำลังสอบอยู่ไม่ต้องสงสัยจนขวัญสั่นประสาทเพราะเนื้อหาวิชานี้ปัจจุบันถูกตัดทิ้งไปแล้ว

ไล่พลิกหน้าหนังสือเล่มนั้นไปก็เจอเนื้อหาที่น่าสนใจเกี่ยวกับหนึ่งในวิวัฒนาการของการจัดระดับชั้นความเสี่ยงภัย (ถ้าอ่านภาษาไทยแล้วงง ภาษาอังกฤษเค้าเรียกว่า Risk classification) ในตลาดประกันชีวิตของประเทศสหรัฐอเมริกา ก็เลยหยิบยกมาเขียนเล่าสู่กันฟัง แต่ก่อนจะลุยรายละเอียด ขออธิบายปูพื้นฐานความเข้าใจ 2 เรื่องให้กับผู้อ่านก่อน

เรื่องแรกก็คือการจัดระดับชั้นความเสี่ยงภัยแบบพื้นฐาน ที่พบเห็นทั่วไปในตลาดประเทศไทย ถ้าสมมติว่าเราไปขอซื้อประกันชีวิตกับบริษัทหนึ่งใบค่าขอจะถูกเจ้าหน้าที่บริษัทที่เรียกว่า Underwriter หรือผู้พิจารณารับประกันภัยสำรวจตรวจสอบข้อมูล

คนอเมริกันส่วนใหญ่
ซื้อประกันชีวิตเพื่อ
ความคุ้มครองชีวิตจริงๆ
แบบประกันพวกสะสมทรัพย์
ที่ขายดีขายดีในบ้านเรากลับ
ไม่ได้รับความนิยมที่อเมริกา
แต่อย่างใด

ต่างๆในใบคำขอ รวมทั้งหลักฐานการตรวจสุขภาพต่างๆ จากนั้นก็จะประเมินแล้วจัดลำดับผู้ขอเอาประกันตามระดับชั้นความเสี่ยงที่ประเมิน โดยหลักๆแล้วมีสองระดับชั้นก็คือ ภัยมาตรฐาน (Standard risk) และภัยต่ำกว่ามาตรฐาน (Substandard risk) ถ้าเรามีข้อมูลทางสุขภาพที่ปกติหรือไม่สูงกว่าค่าเฉลี่ยมากนักก็จะถือว่าเป็นภัยมาตรฐาน แต่ถ้าเรามีปัจจัยที่เป็นความเสี่ยงสูงกว่าค่าเฉลี่ยมาก เช่น มีระดับไขมันในเลือดสูงกว่าปกติ มีการสูบบุหรี่ในปริมาณมาก เป็นต้น ก็จะถูกจัดอยู่กลุ่มภัยต่ำกว่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่แล้วประมาณ 80-90% ของลูกค้าจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มภัยมาตรฐาน

สำหรับกลุ่มความเสี่ยงภัยต่ำกว่ามาตรฐานจะถูกเรียกเก็บเบี้ยประกันสูงกว่ากลุ่มภัยมาตรฐานอันสะท้อนต้นทุนความเสี่ยงภัยที่แตกต่างกันระหว่างสองกลุ่ม ในกลุ่มภัยต่ำกว่ามาตรฐานจะมีการแบ่งออกเป็นหลายๆชั้นย่อยๆอีก ตั้งแต่ต่ำกว่ามาตรฐานนิดหน่อยก็ถูกเพิ่มเบี้ยไม่มากนัก ไปจนถึงต่ำกว่ามาตรฐานมากมากก็就会被เพิ่มเบี้ยเยอะหน่อย ส่วนกลุ่มภัยมาตรฐานไม่มีการแบ่งละเอียดย่อยไปอีกแต่อย่างใด

ที่นี้มาถึงเรื่องที่สองก็คือความรู้เกี่ยวกับตลาดประกันชีวิตของประเทศสหรัฐอเมริกา เราต้องเข้าใจก่อน

ว่าโดยพื้นฐานของคนอเมริกันมีพฤติกรรมการซื้อประกันชีวิตไม่เหมือนคนไทย ความคิดความอ่านสภาวะสังคม หรือรูปแบบการสนับสนุนจากภาครัฐทำให้คนอเมริกันส่วนใหญ่ซื้อประกันชีวิตเพื่อความคุ้มครองชีวิตจริงๆ แบบประกันพวกสะสมทรัพย์ที่ขายดีขายดีในบ้านเรากลับไม่ได้รับความนิยมที่อเมริกาแต่อย่างใด ดังนั้นหนึ่งในสินค้ายอดนิยมของคนอเมริกันก็คือการประกันแบบมีกำหนดระยะเวลา หรือ Term insurance นั่นเอง

แบบประกันแบบ Term ให้ความคุ้มครองชีวิตในช่วงเวลาที่กำหนด เงื่อนไขกรมธรรม์เรียบง่ายไม่ซับซ้อน ผู้ซื้อส่วนใหญ่จะตัดสินใจซื้อกับบริษัทที่เสนอเบี้ยถูกกว่าทำให้บริษัทอเมริกันพยายามตัดราคาขายแข่งกัน จนในช่วงยุค ค.ศ. 1970-80 ก่อให้เกิดสภาวะตลาดที่เรียกว่า Term War หรือสงครามการตัดราคาสำหรับแบบประกัน Term มีหลายบริษัทพยายามคิดค้นหา "วิธีการ" ที่จะช่วยให้กำหนดเบี้ยได้ถูกกว่าชาวบ้าน จนนำไปสู่ความคิดแผลงๆมากมาย เช่น actuary บางบริษัทกำหนดอัตราเบี้ย Term โดยตั้งสมมุติฐานว่าอัตราภาระในอนาคตจะดีขึ้นเรื่อยๆทุกปี โดยทั่วไปแล้วเชื่อได้ว่าในอนาคตระยะยาวอัตราภาระจะต่ำกว่า

ปัจจุบันเพราะวิวัฒนาการทางการแพทย์ก้าวหน้าขึ้นรวมถึงความตื่นตัวเรื่องการรักษาสุขภาพของคนมีมากขึ้น แต่สำหรับช่วงระยะเวลาสั้นๆ อาจจะมั่นใจได้แน่นอนเนื่องมาจากผลพวงของภัยพิบัติเหตุนิวเคลียร์ความคาดหมายตัวอย่างเช่น โรคระบาดไข้หวัดใหญ่ 2009 หรือมหันตภัยทางธรรมชาติ (แผ่นดินไหวในเฮติ) เป็นต้น ดังนั้นการที่ actuary ตั้งธงสำหรับการกำหนดเบี้ย Term ระยะสั้นเอาไว้ว่าอัตราขณะที่เป็นเสมือนต้นทุนการประกันจะลดลงทุกๆ ปีในอนาคตถือเป็นเรื่องเสี่ยงเอาการ

แต่ในช่วงเวลานั้นก็มีความคิดดีๆ ที่เข้าทำเกิดขึ้นเช่นกัน หนึ่งในนั้นก็คือการให้ส่วนลดเบี้ยประกันแก่ผู้เอาประกันที่มีปัจจัยความเสี่ยงดีกว่าทั่วไป เช่น สมมติว่าผู้เอาประกันสองคนถูกจัดเป็นภัยมาตรฐานเหมือนกันแต่คนหนึ่งไม่สูบบุหรี่ อีกคนสูบบุหรี่ (แต่ไม่มากเกินไปนัก) ก็มีการกำหนดให้ส่วนลดเบี้ยประกันแก่คนที่ไม่สูบบุหรี่ทำให้เบี้ยถูกกว่าผู้ที่สูบบุหรี่ถึงแม้เป็นภัยมาตรฐานเหมือนกัน (เรียกว่า non-smoker discount) หลักการนี้ต่อมาถูกวิวัฒนาการให้ขยายใหญ่ขึ้นเป็นความคิดที่เรียกว่า Preferred risk classification นั่นคือมีการพิจารณาปัจจัยความเสี่ยงหลายๆ ปัจจัยนอกเหนือจากการสูบบุหรี่ ถ้าผู้เอาประกันมีปัจจัย

ความเสี่ยงเหล่านี้ดีกว่ามาตรฐาน ก็จะถูกจัดระดับชั้นความเสี่ยงในชั้น Preferred risk หรือบางทีก็เรียกว่า Super-standard (ดีกว่า Standard risk) และเบี้ยประกันสำหรับกลุ่ม Preferred risk นี้จะต่ำกว่าพวก Standard risk

ผมขอติดเบรกเนื้อหาภาคปฐมบทไว้แค่นี้เนื่องจากเห็นผู้อ่านบางท่านเริ่มออกอาการมึนงงแล้วสำหรับท่านที่ยังสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับ Preferred risk classification สามารถติดตามต่อได้ในฉบับหน้า ผมจะเขียนภาคจบที่พูดถึงรายละเอียดวิธีการทำ Preferred risk classification

แต่ก่อนจะจากลากันไป ผมอยากทิ้งคำถามให้ลองขบคิดกันดู ท่านคิดว่าการนำระบบ Preferred risk classification มาใช้ในประเทศไทยจะประสบความสำเร็จหรือไม่ เพราะอะไร อยากจะให้ลองส่งความคิดเห็นของท่านมาที่อีเมลของ สวี สตี แอด ชัวร์ ผมจะเลือกข้อคิดเห็นที่น่าสนใจที่สุดมาเขียนในบทความหน้าด้วย ขอบอกก่อนว่าผมจะเลือกความคิดเห็นโดยพิจารณาจากเหตุผลสนับสนุนที่มีน้ำหนัก ไม่ได้เป็นการตัดสินว่าถูกหรือผิดแต่อย่างใด เจอกันฉบับหน้าครับ

แอกซ์วอรี่ –

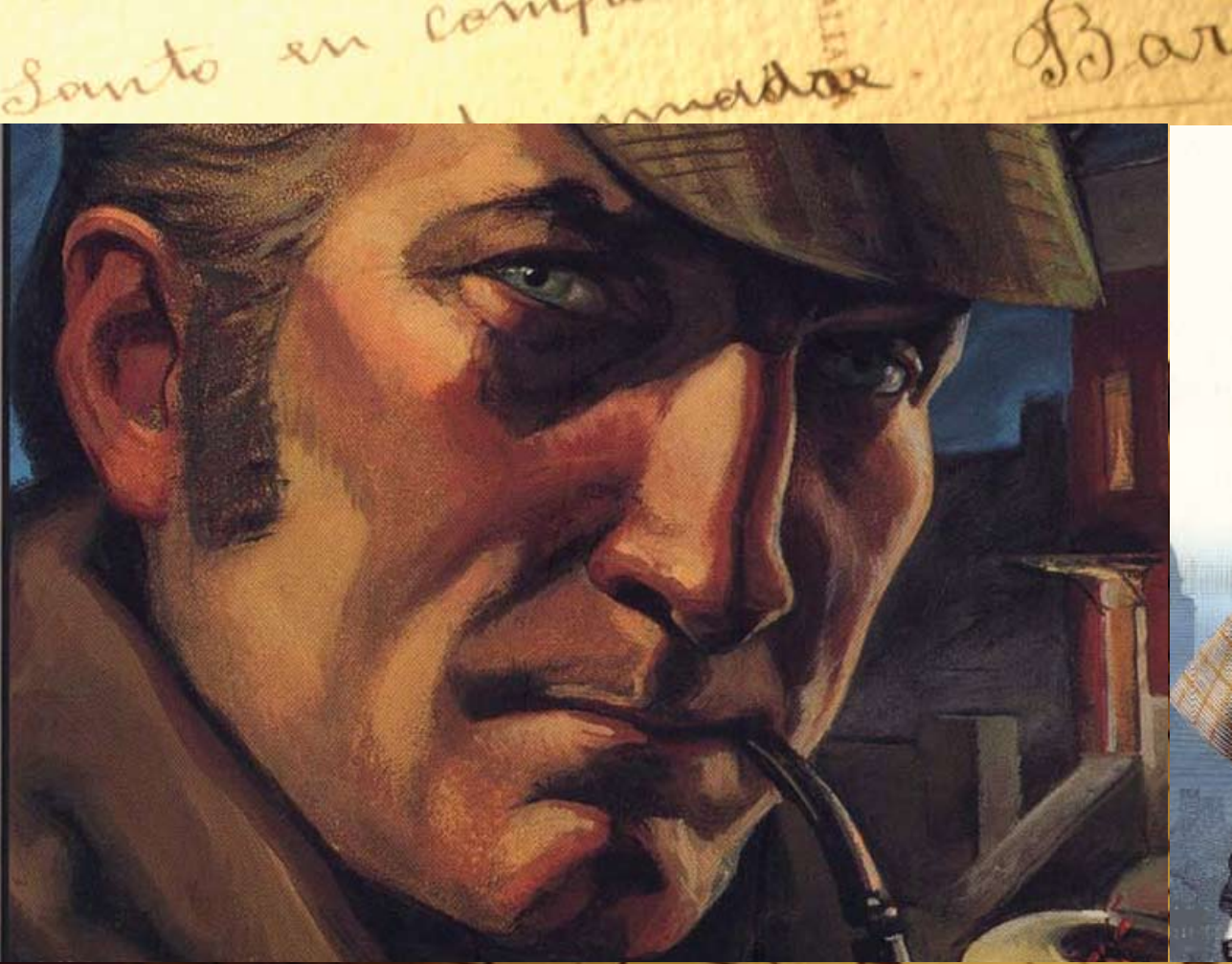
เซอร์ลือกโฮมส์ ในโลกธุรกิจ (ตอนแรก)

โดย พิเชษฐ เจริญธรรมดีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

เกริ่นนำ

ในปัจจุบันของประเทศญี่ปุ่นนั้น ได้นำการ์ตูนเรื่องโอร่ามอมมาเรียนในการเรียนการสอนสำหรับเด็กชั้นประถม โดยนำข้อคิดและตัวอย่างดีๆ จากในการ์ตูนมาวิเคราะห์และสอนเยาวชนรุ่นใหม่ของเขาอีก ซึ่งผมก็คิดว่ามันก็ดีไม่น้อย และยิ่งถ้าเราลองมาพิจารณาหนังสือหรือการ์ตูนบางเรื่องแล้ว ก็อาจจะทำให้ได้ข้อคิดดีๆ ขึ้นมาโดยไม่ต้องไปอิงตำราหรือบทเรียนแต่อย่างใด

แล้วก็คิดอยู่นานเหมือนกันว่าจะเอาหนังสือหรือการ์ตูนเรื่องไหนมาเขียนถึงระหว่างที่คิดอยู่ที่ไปค้นเจอแผ่นหนังที่กะไว้ว่าจะดูเมื่อมีเวลา แต่ก็ยังหาเวลาดูไม่ได้ซักที สุดท้ายจึงได้ทุกซ์เอาเรื่องเซอร์ลือกโฮมส์ขึ้นมาดูเพื่อวิเคราะห์ว่ามีข้อคิดดีๆ อะไรบ้างที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของคนอ่านได้ และเมื่อวิเคราะห์จนจบแล้วจะเห็นได้ว่าเซอร์ลือกโฮมส์นั้นมีวิธีคิดหลายๆ อย่างที่แอกซ์วอรี่นำมาใช้กันอยู่ประจำเหมือนกัน

เซอร์ลีโอโฮมส์ คือใคร

อย่างที่รู้ๆ กันอยู่ว่าเซอร์ลีโอโฮมส์นั้นเป็นนักสืบ แต่ไม่ได้เป็นนักสืบที่คอยรับจ้างหาข้อมูลหรือนักสืบประเภท "สายลับจับบ้านเล็ก" แต่เพียงอย่างเดียว เพราะถ้าทำหน้าที่แค่สืบหาข้อมูลแต่เพียงอย่างเดียวก็จะเป็นพระเอกในใจของใครต่อใครไม่ได้แล้วสิครับ นักสืบอย่างเซอร์ลีโอโฮมส์นั้นเค้ามีไว้ไขคดี ไม่ว่าจะป็นคดีเล็กหรือคดีใหญ่มาจากไหน เค้าก็ไขได้หมด และสิ่งที่ทำให้เค้าไขปริศนาในแต่ละคดีได้กระจ่างนั้นไม่ได้มาจากโชคช่วยแต่เพียงอย่างเดียวเป็นแน่

จะสังเกตได้ว่างานที่เซอร์ลีโอโฮมส์ทำทุกครั้งก็คืองานในการแก้ปัญหา และปัญหาส่วนใหญ่ก็เป็นปัญหาของสังคม เช่น คดีฆาตกรรมหรือคดีโจรกรรมซึ่งทำให้ผู้เสียหายหรือคนข้างหลังเดือดร้อน ยอดนักสืบคนนี้จะเป็นผู้ที่คอยจับตาดูคนร้ายและแก้ปัญหาปมซ่อนเงื่อนที่ซับซ้อนให้ออกมาได้อย่างง่ายดายและเป็นขั้นตอน ซึ่งขั้นตอนในการวิเคราะห์คดีต่างๆ ของเขา นั้นสามารถทำได้ฉับไวและแม่นยำ โดยอ้างอิงจากข่าวสารที่ได้รับมาจากการรวบรวมข้อมูลจากสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ขึ้น ไม่ว่าจะป็นการสังเกต พูดคุย หรือสืบเสาะหาข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ให้กับรูปคดีและสาวถึงต้นตอของเหตุการณ์นั้นๆ ได้

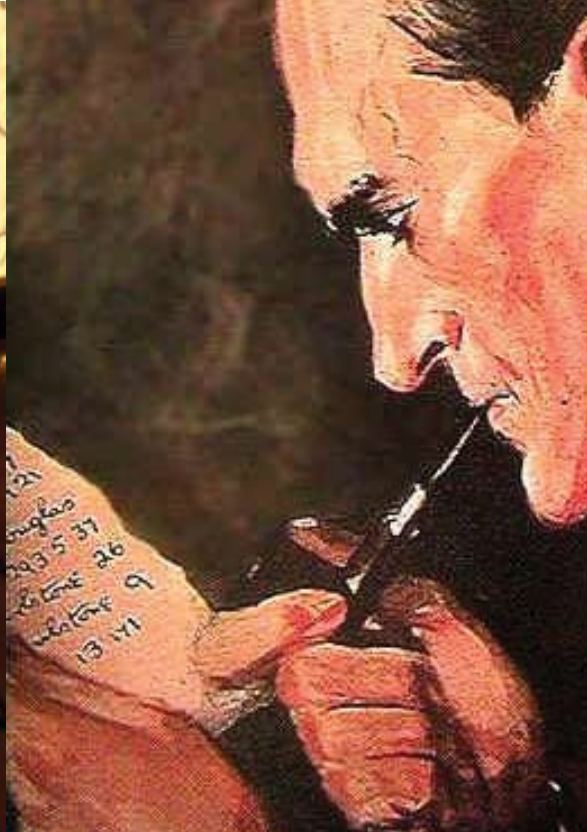
วิธีปฏิบัติงานของแอดฮิวรี

สำหรับคนที่ติดตามอ่าน “สวัสดีแอดฮิวรี” มาตลอดจะรู้ว่า แอดฮิวรีมีหน้าที่ในการวิเคราะห์อดีต ประเมินสถานการณ์ในปัจจุบัน และหาทางจำลองเหตุการณ์ในอนาคต หลังจากนั้นจึงทำการวางแผน และเตรียมกลยุทธ์ให้กับองค์กรให้เดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง และสิ่ง ที่ขาดไม่ได้เลยสำหรับโลกของแอดฮิวรียุคใหม่ก็คือการสื่อสารเพื่อให้ ทุกฝ่ายมีความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ซึ่งนำไปสู่การโน้มน้าวให้ไปถึง จุดหมายอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ความเป็นมืออาชีพของแอดฮิวรีจำเป็นจะต้องมีวิธีคิดและ ปฏิบัติเหมือนกับเซอร์ลอร์ดโฮมส์ ดังต่อไปนี้

- **Data collection** : ช่างสังเกตและเก็บข้อมูลให้เป็น ไม่ว่าจะเป็น ข้อมูลที่ได้มาจากสถิติของธุรกิจหรือของบริษัทก็ตาม ซึ่งก็รวมถึงการ สอบถามข้อมูลจากส่วนงานต่างๆ เพื่อกลับกรองให้ได้ข้อมูลที่เป็น ประโยชน์กับธุรกิจให้มากที่สุด
- **Data verification** : สามารถตรวจสอบได้ว่าข้อมูลที่ได้รับ มานั้นถูกต้องหรือไม่ เพราะมีแอดฮิวรีจำนวนมากที่โดนข้อมูลหลอก เอาโดยง่าย ซึ่งถ้าข้อมูลที่ได้มานั้นไม่สมบูรณ์แล้วก็ยอมที่จะทำให้ผล วิเคราะห์ออกมาไม่สมบูรณ์เช่นกัน ดังคำพูดที่ติดปากกันว่า Garbage in Garbage out (หมายถึงใส่ขยะเข้าไป ก็ได้ผลลัพธ์เป็น ขยะกลับมา)
- **Data selection** : เลือกใช้ข้อมูลในอดีตจนถึงปัจจุบันได้อย่าง เหมาะสม ถึงแม้ว่าจะมีข้อมูลอยู่มากมาย
- **General knowledge** : ความรู้รอบตัวเยอะ เพื่อที่จะใช้ประกอบการ ตัดสินใจและมองเหตุการณ์ในภายภาคหน้าได้แม่นยำขึ้น
- **Intelligence** : เป็นผู้นำของข่าวสารในตลาด ไม่ว่าจะเป็น เครื่องมือการลงทุนใหม่ๆ (เช่น ตราสารอนุพันธ์) ระบบมาตรฐาน บัญชีใหม่ๆ (เช่น IFRS) วิทยาการทางการแพทย์ใหม่ๆ (เช่น Stem Cell) เทคโนโลยีใหม่ๆ (เช่น รถพลังแสงอาทิตย์) หรือแม้แต่ พัฒนาการของโรคใหม่ๆ (เช่น ไข้หวัด 2009)
- **Experience Study and Data Analysis** : วิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้น ในอดีตให้เห็นเป็นฉากๆ และร้อยเรียงมาเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้
- **Team** : รู้จักการทำงานเป็นทีม และหาทีมงานที่เหมาะสม
- **History may not repeat itself** : ถึงแม้จะมีข้อมูลครบถ้วนแค่ไหนก็ตาม แต่ต้องไม่ลืมว่าประวัติศาสตร์เป็นตัวบ่งชี้ความเป็นไปใน อนาคต เพราะสำหรับแอดฮิวรีแล้ว ประวัติศาสตร์เป็นเพียงเครื่อง เตือนใจและให้ข้อมูลทางสถิติโดยแอดฮิวรีจะต้องนำมาถ่วงถ่วงอีก

“งานที่เซอร์ลอร์ด โฮมส์ทำทุกครั้ง ก็คืองานในการแก้ ปัญหา และปัญหา ส่วนใหญ่ก็เป็น ปัญหาของสังคม”

ที่หนึ่ง ซึ่งในท้ายที่สุดก็จะต้องใส่วิจารณ์ญาณลงไปเพื่อ
หาบทสรุปให้ได้ด้วย

- **Scenario projection** : จำลองเหตุการณ์ในอนาคต
หลายๆ เหตุการณ์ตามข้อมูลและสถานการณ์ที่มีใน
ปัจจุบัน

- **Implication of Social Security** : ทำงานด้วย
ความสุจริตรอบคอบ เพราะเป็นงานที่ต้องแก้ปัญหาที่มี
ผลกระทบกับสังคมในระยะยาว

- **Holistic solution** : ปฏิบัติได้จริงเพื่อทำให้ได้
ผลลัพธ์จากเหตุการณ์ที่จำลองมาให้ได้ผลดีที่สุด

- **Risk management** : จัดการความเสี่ยงในอนาคต
เพื่อเตรียมการกับเหตุการณ์ร้ายๆ ที่อาจเกิดขึ้นโดยไม่
คาดฝัน

- **Strategic Planning and Analysis** : วิเคราะห์
วางแผน และกำหนดกลยุทธ์ที่จะดำเนินไปในภายภาค
หน้า

- **Actuarial Hunch** : มีเซนส์คาดการณ์ล่วงหน้า รู้ว่า
ต้องเริ่มต้นที่จุดไหนและอะไรเป็นตัวชักนำ

- **Robust analysis and sharp decision** : วิเคราะห์
อะไรได้ไวและตัดสินใจได้อย่างแม่นยำ

- **Elaborate and Articulate**: สื่อสารและอธิบายผล
ให้กับคนรอบข้างได้ดี

- **Soft skill** : เอาตัวรอดจากสภาวะคับขันได้ เพราะใน
โลกแห่งความเป็นจริงนั้น การมีแค่ “บูน” หรือความรู้
จากตำราเพียงอย่างเดียวคงจะไม่พอ

- **Lead** : นำพาสถานการณ์ให้คลี่คลายไปได้ด้วยดี

จุดเด่นของเซอร์ลือกโฮมส์ที่แอกซัวร์ต้องมี

สิ่งที่เซอร์ลือกโฮมส์ทำได้มากไปกว่าการเป็นแค่นักสืบนั่นก็คือ การที่สามารถวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต เพื่อนำมาจำลองเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตจากหลายๆ เหตุการณ์ตามแต่ข้อมูลและเงื่อนไขของสถานการณ์ที่มี ซึ่งก็เป็นหน้าที่ที่คล้ายคลึงกับแอกซัวร์มาก และแน่นอนที่ว่าสิ่งที่เหมือนกันอีกอย่างหนึ่งระหว่างแอกซัวร์กับเซอร์ลือกโฮมส์คือการเป็นผู้นำสิ่งที่เขาได้คาดการณ์ไว้ ไปปฏิบัติจริงเพื่อที่จะให้ได้ผลลัพธ์จากเหตุการณ์ที่จำลองเอาไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพอย่างดีที่สุด ซึ่งถ้าภาพเหตุการณ์ที่เขาได้คาดการณ์เอาไว้มันเห็นทว่า จะเป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายแล้วล่ะก็ เขาก็จะไม่นั่งนอนใจที่จะหาทางจัดการความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเอาไว้เพื่อเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับสถานการณ์ร้ายๆ เหล่านั้น

สิ่งที่ทำให้เซอร์ลือกโฮมส์ดูพิเศษแตกต่างจากคนอื่นก็คือการที่จะไม่มีทางหลงกลติดกับดักของข้อมูลในอดีตและในปัจจุบัน เพราะสิ่งที่เขาต้องทำคือการใช้วิจารณ์ญาณของการเป็นนักสืบเพื่อมองไปข้างหน้าและโชคดียิ่งได้ในที่สุด เขาเป็นคนที่ช่างสังเกตและค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางการแพทย์ (กายวิภาค) วิทยาศาสตร์ (เคมี ฟิสิกส์ และธรณีวิทยา) ดนตรี (เล่นไวโอลินเก่งมาก) ศิลปะ (เป็นนักแสดงที่เก่งกาจเพื่อหันเหความสนใจของผู้ต้องสงสัยได้) กีฬา (เป็นทั้งมวยและฟันดาบ) กฎหมาย (รู้เรื่องกฎหมายอังกฤษเป็นอย่างดี) อาชญาวิทยา หรือแม้กระทั่งข่าวสารต่างๆ รอบตัว

และนี่เองด้วยเซอร์ลือกโฮมส์เป็นคนชอบอ่านหนังสือและยังเป็นนักคิดอยู่ตลอดเวลาเหมือนแอกซัวร์ จึงทำให้เซอร์ลือกโฮมส์เป็นคนที่มีความรู้รอบตัวที่จะเอามาประยุกต์ใช้ในงานของเขาเองได้เยอะ มีคอนมอนเซนส์ (Common sense) ที่เอาไว้มองเหตุการณ์ได้ล่วงหน้า โดยอาศัยความรู้ที่สะสมมาพร้อมกับการสังเกตและปะติดปะต่อข่าวสารต่างๆ จนกลายเป็นเรื่องราวที่ร้อยเรียงขึ้นมาจัดการกับรูปคดีที่ยากๆ และช่วยให้เขารอดพ้นสถานการณ์อันเลวร้ายได้

“สิ่งที่เหมือนกันอีกอย่างหนึ่งระหว่างแอกซัวร์กับเซอร์ลือกโฮมส์คือการเป็นคนนำสิ่งที่เขาได้คาดการณ์ไว้ไปปฏิบัติจริง”

ซึ่งถ้ากลับมามองโลกแห่งธุรกิจในปัจจุบันนี้ แอคชัวรีจะต้องเป็นคนที่สามารถมองไปข้างหน้าให้ได้ไกลและแม่นยำที่สุด การที่จะตัดสินใจทำการใหญ่อะไรซักอย่างในปัจจุบันนี้จะต้องมีหลักฐานหรือตัวเลขมาสนับสนุนการตัดสินใจ ซึ่งการที่จะคาดการณ์ล่วงหน้าได้ถูกต้องนั้น จำเป็นที่จะต้องใช้ข้อมูลในอดีตประกอบกับวิจารณ์ญาณเพื่อที่จะนำมาใช้วางแผนและปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ทางธุรกิจให้เหมาะสม

นอกจากจะต้องเก็บข้อมูลให้เหมาะสมและมากพอแล้ว ความรู้รอบตัวของแอคชัวรีก็เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่ใช้ในการตีความตัวเลขหรือประกอบการพิจารณากลยุทธ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความรู้พื้นฐานด้านการแพทย์ (เมื่อต้องเกี่ยวข้องกับชีวิตหรือสุขภาพของคน) ความรู้ด้านกฎหมาย (เมื่อต้องพิจารณาร่างหรือตีความสัญญากรมธรรม์) ความรู้ด้านการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (เพื่อเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการ) ความรู้ทางการเงิน ความรู้ทางการลงทุนไม่ว่าในหรือนอกประเทศ หรือแม้กระทั่งความรู้ทางการตลาดและข่าวสารรอบตัว

“การที่จะตัดสินใจทำการใหญ่อะไรซักอย่างในปัจจุบันนี้:ต้องมีหลักฐานหรือตัวเลข มาสนับสนุนการตัดสินใจ”

ติดตามต่อไป

ในฉบับถัดไป เราจะได้ว่ารู้ว่าเซ็นส์ของแอคชัวรีกับเซอร์ลือกโฮมั้นได้มาจากไหน และเมื่อกล่าวถึงเซอร์ลือกโฮมส์แล้วก็คงจะมองข้ามผู้ช่วยมือดีของเขาไปไม่ได้ ซึ่งถ้าใครยังไม่ได้ดูหนังเรื่อง “เซอร์ลือกโฮมส์ ดับแผนพิฆาตโลก” ก็ขอให้ไปดูกันไว้ก่อน เพราะเราจะมาวิเคราะห์หนังเรื่องนี้ในมุมมองใหม่ๆ กัน ก่อนที่จะจบตอนกับการตามหาความจริงกับโลแกนของเซอร์ลือกโฮมส์ที่ว่า “ถ้าเราตัดสิ่งที่เป็นไปได้ทั้งหมดออกไป สิ่งที่เหลืออยู่ ไม่ว่ามันจะดูเหลือเชื่อเพียงใด แต่มันก็เป็นความจริง”

แล้วพบกับตอนจบของ “แอคชัวรี - เซอร์ลือกโฮมส์ในโลกธุรกิจ” ในฉบับหน้าครับ

วิธีการรับปริญญาแบบฉบับฮ่องกง

โดย พิเชฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

เกริ่นนำ

ตอนนี้คงเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขของน้องๆ หลายคนที่จบการศึกษาไม่ว่าจะระดับปริญญาตรี โท หรือ เอก ซึ่งเห็นแล้วก็อดชื่นชมไม่ได้กับความตั้งใจศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อยกระดับความสามารถของตัวเองให้เป็นที่ต้องการในตลาดได้ และเมื่อผมลองนึกย้อนกลับไปคิดถึงอดีตของตัวเองตอนที่อยู่อ่องกงทำงานไปด้วยเรียนหนังสือไปด้วย กว่าจะจบได้ก็เล่นเอาเหนื่อยหอบกันทีเดียว

ในวันที่รับปริญญากันในฮ่องกงจะเป็นช่วงเดือนพฤศจิกายน ซึ่งก็ไม่มีอะไรมากหรือครบสำหรับอากาศของฮ่องกงในเดือนนั้นแล้วมันเหมาะกับการใส่ชุดครุยรับปริญญาซะมากกว่า เพราะชื้นมัวทำให้ใสในหน้าร้อนหรือหน้าฝนก็คงจะไม่ไหว ยิ่งฮ่องกงมีพื้นที่เล็กๆ เบียดกันจนแทบจะหายใจไม่ออกอยู่ด้วย ดังนั้นอากาศในช่วงเดือนพฤศจิกายนนี่จะสบายๆ อยู่ที่ 21 - 24 องศาเซลเซียส ซึ่งเป็นช่วงที่เหมาะสมกับการถ่ายรูปเพื่อรับปริญญามากที่สุด

แต่ถึงกระนั้น พิธีรับปริญญาที่ฮ่องกงก็ช่างง่ายตายจนแทบไม่มีอะไรซะเลย เพื่อนๆ ในฮ่องกงก็ทำงานกันปกติจนถึงเวลาพักเที่ยงกินข้าวเสร็จก็เดินตัวปลิวถือถุงพลาสติกที่ใส่ชุดครุยไว้ แล้วก็นั่งรถไฟฟ้าไปมหาวิทยาลัย

ผมกลับได้คำตอบจากเพื่อนคน
ฮ่องกงว่า “ซ้อมรับปริญญา
นั่นคืออะไรเหรอ ทำไมต้องซ้อม
ด้วย แต่จะไปรับยังไม่รู้ว่าจะไปได้
หรือเปล่าเลย”

เตรียมตัวก่อนวันรับปริญญา

เริ่มแรกก็คือเรื่องเสื้อผ้าที่จะต้องไปเช่าหรือ
ตัดซื้อจากข้างนอก ซึ่งชุดครุยแบบสวมทับนี้ถูกกว่าที่คิด
มีแค่สามชิ้นแล้วก็ให้เช่าได้ 10 สัปดาห์ในราคาเพียงไม่กี่
ร้อยเหรียญฮ่องกง (ตกเป็นเงินไทยยังไม่ถึง 1,500
บาท)

จากนั้นก็มาเป็นตารางเวลาในการรับปริญญา
ของแต่ละมหาวิทยาลัย และของแต่ละคณะ ซึ่งก็ทราบ
กันอยู่แล้วว่าพื้นที่ฮ่องกงนั้นเล็กมาก ดังนั้นการรับ
ปริญญาของแต่ละคณะจึงถูกแบ่งซอยย่อยออกเป็นราย
สัปดาห์เลย แล้วก็ไม่มีวันเสาร์กับวันอาทิตย์ มีแค่วัน
จันทร์ถึงวันศุกร์เท่านั้น

คณะวิศวกรรมการเงินที่ผมจบมานั้นส่วน
ใหญ่จะโดนวันหยุดสัปดาห์ นั่นก็หมายความว่าพวกเราต้องลา
หยุดเพื่อไปรับปริญญา ผมซึ่งเป็นคนไทยก็จะเห็นว่าการ
รับปริญญาจำเป็นต้องเตรียมตัวกันอย่างมาก ก็เลยถาม

หาวันซ้อมรับปริญญา เพราะไม่เห็นว่าจะมีในตารางเวลา
แต่ผมกลับได้คำตอบจากเพื่อนคนฮ่องกงว่า “ซ้อมรับ
ปริญญานั้นคืออะไรเหรอ ทำไมต้องซ้อมด้วย แต่จะไป
รับยังไม่รู้ว่าจะไปได้หรือเปล่าเลย”

ไม่มีวันซ้อมรับปริญญา

ไม่ใช่เพื่อนผมที่แปลกหรือครับ ผมต่างหาก
ที่แปลกในสายตาของคนฮ่องกง เพราะเราเห็นว่าการรับ
ปริญญานั้นจะมีอยู่เพียงครั้งเดียว อุตส่าห์ทุ่มแรงทุ่มใจ
เรียนไปตั้งนาน วันรับปริญญาก็คือวันที่เราเฝ้ารอ
แต่เพื่อนๆ คนฮ่องกง (หมายถึงคนที่เป็นคนฮ่องกง
จริงๆ ไม่ใช่นักเรียนจากต่างประเทศแบบผม) กลับมอง
เป็นว่ามันเป็นเรื่องที่เสียเวลา งาน ซึ่งประมาณหนึ่งในสี่
ของเพื่อนๆ ที่จับด้วยกัน ก็จะไม่มากันในวันรับปริญญา
ครับ แต่กลับนัดเพื่อนๆ ในกลุ่มเพื่อถ่ายรูปหมู่กันเองใน
วันที่เค้าไม่ต้องไปทำงาน เช่น วันเสาร์ หรือวันอาทิตย์
เป็นต้น

เอาเครื่องสแกนแล้วก็เดินเข้าหอประชุม
ไปเลย รายชื่อก็จะไปอยู่ในคอมพิวเตอร์
หมด แล้วพอถึงช่วงเวลาประกาศชื่อ
เราก็แค่ไปทาบบัตร ก่อนที่จะก้าวขึ้นเวที
เพื่อให้ชื่อเราปรากฏบนจออีกก็จะได้ให้
คนอ่านประกาศชื่อได้ถูกต้อง

คนที่นี้ รวมทั้งผมนั้น เวลานั้นก็นัดกันหลาย
ลัปดาห์ด้วย เช่นลัปดาห์แรกนัดกับญาติพี่น้อง ลัปดาห์
ที่สองนัดกับเพื่อนที่เรียนจบมาด้วยกัน ลัปดาห์ที่สามก็
ค่อยนัดกับเพื่อนในที่ทำงานในบริษัท ลัปดาห์ที่ถัดมาก็นัด
กับเพื่อนในวงการอาชีพเดียวกัน

สิ่งที่ผมมองไปในแนวคิดของคนฮ่องกงนั้นก็
คือเค้าไม่ชอบอะไรที่เป็นพิธีรีตอง ยิ่งถ้ากระทบเวลางาน
ของเค้าด้วยล่ะก็ เค้าจะให้ความสำคัญกับงานที่เค้า
รับผิดชอบก่อน เพราะเค้าบอกว่าไปพิธีรับปริญญาก็ไม่
ได้ช่วยให้เค้าก้าวหน้าอะไรขึ้นมา

กล่อมกันไปกล่อมกันมา ผมก็เริ่ม
เออออห่อหมกไปกับเค้าด้วย แทนที่จะลาหยุดทั้งวันก็
ขอลาเป็นครึ่งวันแทน ประมาณว่าทำงานกินข้าวเที่ยง
เสร็จปุ๊บ ก็จะถือชุดครุยใส่ถุงพลาสติกแล้วก็นั่งรถไฟไป
ไปมหาวิทยาลัยในตอนบ่าย เอาแบบให้เฉียดเวลาตอน
เริ่มพิธีให้จิวๆ เลย ประมาณว่าถ้าไปไม่ทันก็อดรับ

วันจริง

พอถึงมหาวิทยาลัยแล้วก็รีบแปลงร่างใส่ครุย
สีดำ และก็ใส่หมวกชะเท่หน่อย แต่งตัวอีกนิด จากนั้นก็
ไปยืนคูปองบัตรคิวเพื่อลงทะเบียน คูปองนี้เค้าจะส่ง
ไปรษณีย์มาให้ที่บ้านพร้อมกับให้โควตาของผู้ติดตาม
เพื่อให้เข้าไปนั่งในห้องประชุมได้อีกหนึ่งคน

เมื่อยืนคูปองลงทะเบียนแล้ว ก็ยืนรอหน้า
ห้องประชุม ซึ่งทุกอย่างของที่นี่เป็นบาร์โค้ดหมดครับ
เอาเครื่องสแกนแล้วก็เดินเข้าหอประชุมไปเลย รายชื่อก็
จะไปอยู่ในคอมพิวเตอร์หมด แล้วพอเวลาประกาศชื่อ
เราก็แค่ไปทาบบัตรก่อนที่จะก้าวขึ้นเวทีเพื่อให้ชื่อเรา
ปรากฏบนจออีกก็จะได้ให้คนอ่านประกาศชื่อได้ถูกต้อง

ซึ่งแน่นอนว่าก่อนที่จะมีการเดินขึ้นไปบนเวที
ทางมหาวิทยาลัยจะเปิดงานโดยมีตัวแทนนักเรียนขึ้นไป
กล่าวอ่าลาให้เป็นพิธี แล้วก็มีการมอบตำแหน่งอาจารย์ดี
เด่น นักเรียนดีเด่น รวมถึงการมอบปริญญาเอก
คุณวุฒิบัณฑิตให้ โดยในปีนั้นก็มี เจ้าของ Hopewell

ปริญญาไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้คนเรา เก่งขึ้นหรือดูสูงส่งขึ้นเลย หากแต่ มันเป็นเพียงแค่สิ่งๆหนึ่ง ที่บ่ง บอกถึงความเพียรมานะอุตสาหะ ของคน que เลือกประกอบวิชาชีพ เพื่อความก้าวหน้าในอนาคต

ซึ่งอายุ 80 กว่าปีเป็นคนรับไป ที่จำได้เพราะท่านเคยมา
กล่าวปาฐกถาเรื่องการทำความธุรกิจของ Hopewell (หนึ่งใน
ธุรกิจที่มีก็คือกิจการทางด่วนในเมืองไทย) ให้กับ
นักเรียน MBA ซึ่งตอนนั้นผมก็ได้เข้าไปนั่งฟังด้วย

แล้วช่วงจังหวะบนเวทีนั้นเอง ก็เป็นแค่การ
จับมือ มีการถ่ายวีดีโอ แต่ไม่มีการถ่ายรูปรูปแนวที่ แล้วก็
เดินลงตัวเปล่า ถือหมวกใบเดิมไว้แก่เขิน เพราะว่าใบ
ปริญญาจริงๆ เค้าจะให้ไปรับอีกทีกับสำนักทะเบียน
หลังจากนี้อีกประมาณสองสัปดาห์เป็นต้นไป ซึ่งไปรับ
เองกับสำนักทะเบียน หรือไม่ก็ให้เขาส่งไปรษณีย์ตาม
หลังไปให้ก็ได้

จบแล้วก็ตัวใครตัวมันครับ พิธีทุกอย่างเสร็จ
ภายใน 2 ชั่วโมง เป็นอันว่าพิธีก็จบครับ นี่ยังดีที่ตอนนั้น
บอกให้คนที่บ้านในกรุงเทพฯไม่ต้องบินมา เพราะผมจะ
บินกลับไปเอง

บินกลับไปหาครอบครัว

เนื่องจากชุดครุยที่เช่าไว้ก็มีเวลาให้ใช้ถึง 10
สัปดาห์ ปกติคนที่นั้นก็เลยวางแผนทยอยกันถ่ายรูปใน
ช่วงวันเสาร์หรืออาทิตย์ ผมก็เลยได้มีสิทธิ์ถ่ายรูปกับ
เพื่อนฝูงและเพื่อนร่วมงานที่ฮ่องกงก่อน จากนั้นค่อยบิน
กลับเมืองไทยให้ชุดครุยไปถ่ายรูปกับครอบครัวและ
เพื่อนฝูงที่เมืองไทยทีหลัง

สิ่งที่พลาดไม่ได้ก็คือ การกลับมาที่บ้านของ
เราเองที่เมืองไทย เพื่อเก็บภาพที่ระลึกไว้กับครอบครัว
ซึ่งจะเห็นได้จากในภาพว่าทุกคนยิ้มแย้มดีใจกับความ
สำเร็จของคนที่ได้จบปริญญากันทุกคน ไม่ว่าจะเป็น
เจ้าตัวเอง พ่อแม่ ญาติพี่น้อง หรือเพื่อนเก่าๆ ที่เคย
ทำงานด้วยกันมาในเมืองไทย เรียกได้ว่าชุดครุยที่เช่า
มานี้ได้ถูกใช้อย่างสุดคุ้ม

ข้อคิดหลังรับปริญญา

อย่างไรก็ตาม หลังจากเรียนจบปริญญาใบนี้
มาแล้ว ทำให้เป็นการตอกย้ำความในใจขึ้นว่า ปริญญา
ไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้คนเราเก่งขึ้นหรือดูสูงส่งขึ้นเลย
หากแต่มันเป็นเพียงแค่สิ่งๆหนึ่ง ที่บ่งบอกถึงความเพียร
มานะอุตสาหะของคน que เลือกประกอบวิชาชีพเพื่อความ
ก้าวหน้าในอนาคต ในส่วนตัวแล้วผมถือว่ามันเป็น
รางวัลชิ้นหนึ่งที่ช่วยทำให้คนรอบข้างเรารู้สึกภูมิใจและดีใจ
กับสิ่งที่เราไขว่คว้ามา เพราะเค้าหวังว่าเราจะประสบความสำเร็จ
จากความสำเร็จจากมัน

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ชีวิตการทำงานที่ได้
สัมผัสจากการทำงานในหลายๆ ประเทศแล้วนั้น ก็เป็น
ตัวยืนยันที่บอกได้ว่า ปริญญามันเป็นเพียงเศษเสี้ยว
หนึ่งของความสำเร็จในหน้าที่การงานเท่านั้น ซึ่งพิสูจน์ให้เห็น
ได้ชัดว่าคนฮ่องกงจะให้ความสำคัญของปริญญา
น้อยกว่าคนไทยบางคน โดยเฉพาะน้องๆ ที่เรียนจบมา

เพื่อนๆ ในฮ่องกงที่ตามมาถ่ายรูปด้วยกัน อย่างกับเป็นตัวแทนมาจากแต่ละประเทศ เพราะในรูปมีคนมาเลเซีย, สิงคโปร์, ฮ่องกง, และจีน อยู่ครับ เป็นใครก็เดากันเอง

ใหม่ๆ ที่มองเห็นปริญญาว่าเป็นตัวการันตีแห่งความสำเร็จของหน้าที่การงาน คนฮ่องกงส่วนใหญ่จึงเลือกที่จะเรียนปริญญาโทไปด้วย ทำงานไปด้วย เพราะเค้าถือว่าประสบการณ์ในการทำงานเท่านั้น ที่จะนับความมีคุณค่าของสาขาวิชาชีพ

เวลาสัมภาษณ์งานคนฮ่องกงเค้าจะไม่ถามเราว่าเราจบปริญญาอะไรมาบ้าง แต่เค้าจะถามว่าในชีวิตนี้คุณทำอะไรสำเร็จมาแล้วบ้าง อันนี้หนักเอาไปคิดต่อนะครับ เพราะมันบ่งบอกถึงสิ่งที่คนสัมภาษณ์ว่าให้ความสำคัญกับอะไรมากกว่ากันในการสัมภาษณ์งาน

จบพิธีรับปริญญาแล้วก็ต้องโยนหมวกกันหน่อย

สรุป

หลังจากได้รับปริญญาทางด้านวิศวกรรมการเงินแล้ว ผมจึงตัดสินใจเรียนต่อ MBA ภาคค่ำเพื่อให้ได้ความรู้ในอีกมิติหรือมุมมองในอีกรูปแบบหนึ่ง ปริญญาโทใบแรกเป็นแบบเฉพาะทางด้านการเงิน (เชิงลึก) ส่วนใบที่สองที่เป็น MBA ก็จะมุ่งเน้นการจัดการแทน (เชิงกว้าง) โดยที่ตัดสินใจไปก็เพราะอยากจะได้เรียนเอาสนุก เรียนเพื่อจะได้มีโอกาสสังเกตความคิดของเพื่อนๆ ในอีกกลุ่มหนึ่งและในอีกมุมหนึ่ง การเรียนปริญญาโทใบที่สองนี้ก็ใช้เวลาอีกถึง 2 ปี ก็เลยตั้งเป้าว่าจะไม่หวังเรียนเพื่อเอาเกรด แต่จะเรียนเพื่อเจียระไนความคิดของตัวเองให้ตกผลึกเป็นตัวของตัวเองยิ่งขึ้น แล้วผมก็ได้สังเกตเห็นมีเพื่อนในชั้นเรียน MBA หลายๆ คนที่มีวัตถุประสงค์คล้ายๆ กับของผม ทำให้เราเรียนแบบแลกเปลี่ยนแนวความคิดกัน การเรียนก็เลยยิ่งสนุกมากยิ่งขึ้น

ได้มีโอกาสได้รับเชิญให้ไปบรรยายเกี่ยวกับความรู้เรื่องการเงินให้กับนักศึกษาหลากหลายสถาบันแล้ว หนึ่งในเรื่องที่ผมได้กล่าวถึงอยู่เป็นประจำก็คือเรื่อง “ความเสี่ยงด้านการลงทุน” เพราะเมื่อพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับการเงินก็คงไม่พ้นเรื่องเกี่ยวกับการลงทุนในภาษา ที่ภาษาการเงินเรียกกันว่า “Financial Asset*”

ความเสี่ยงด้านการลงทุน

โดย พิเชฐ เจียรภรณ์ทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

และเมื่อว่ากันถึงทฤษฎีของการลงทุนนั้น เราสามารถตีความหมายออกมาเป็นคำพูดง่าย ๆ ว่าความเสี่ยงในการลงทุนก็คือ การที่ “อัตราผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนนั้นจะได้รับจริง (Actual return)” ได้คาดเคลื่อน, เบี่ยงเบน, หรือแตกต่างไปจาก “อัตราผลตอบแทนที่ผู้ลงทุนนั้นคาดหวังไว้ว่าจะได้รับ (expected return)”

“ความเสี่ยงน้อย หมายความว่า การคาดการณ์ expected return จากการลงทุนนั้นจะมีความผิดพลาดน้อย”

“ความเสี่ยงมาก หมายความว่า การคาดการณ์ expected return จากการลงทุนอาจจะผิดพลาดได้มาก”

ฉะนั้น ไม่ว่าจะผู้ลงทุนจะขาดทุน หรือได้กำไร น้อยกว่าที่คาดไว้ หรือได้กำไรมากกว่าที่คาดไว้ ก็ถือเป็นความเสี่ยงทั้งสิ้น เพราะความคาดเคลื่อนเช่นนั้น แม้ว่าจะเป็นในทางบวก (กำไรมากกว่าที่คาดการณ์ไว้) จะทำให้ผู้ลงทุนนั้น วางแผนการลงทุนในอนาคตได้ยากลำบาก เช่น อาจจัดสรรหรือแบ่งเงินลงทุน “มากเกินไป” ในหลักทรัพย์ที่มี expected return สูง แต่กลับมี actual return ต่ำ ในขณะที่เดียวกันกลับจัดสรรเงินไปลงทุน “น้อยไป” ในหลักทรัพย์ที่มี expected return ต่ำ แต่กลับมี actual return สูง และอาจส่งผลให้ผลตอบแทนรวม (total return) ที่ผู้ลงทุนควรจะได้รับ น้อยกว่าที่ควร ผู้ลงทุนที่ชาญฉลาดจึงควรจะต้องรู้จักกับ “ความเสี่ยง” ในการลงทุน เพื่อที่จะได้วางแผนการลงทุน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (หรือทำใจลงหน้าครับ)

*Financial Asset เป็นการจัดการ การจัดสรรเวลา (Allocate Timing) ของการบริหารเงิน ซึ่งหมายความว่า ถ้ามีเงินเหลือเพื่อ หรือรายได้สูง ก็สามารถนำเงินไปลงทุน แต่ถ้าช่วงไหนจนตรอกก็ไปถอนออกมาใช้ได้ ตัวอย่างที่จะเห็นได้ชัดขึ้นก็คือ pension หรือ retirement plan (รวมถึงประกันชีวิต และประกันวินาศภัยเป็นต้น) และทั้งนี้ ต้องขอย้ำกันว่าสินทรัพย์ (Asset) นั้นแบ่งออกได้เป็น Real Asset ที่จับต้องได้จริงๆ (เหมือนที่ในข่าวเศรษฐกิจในอเมริกาชอบลงกันว่า Real Street) กับ Financial Asset ที่อยู่ใน Wall Street หรือตลาดหุ้นกันเท่านั้น

ผมเคยหยิบยกความเสี่ยงจากการลงทุนในตราสารหนี้ของ Fabozzi** มากล่าวเอาไว้ และก็คงจะขอยกมากล่าวสรุปอีกครั้งหนึ่งดังนี้ครับ

ชนิดของ Investment Risk

1. Interest rate risk (ความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ย)
2. Reinvestment risk (ความเสี่ยงจากการลงทุนต่อ)
3. Prepayment risk (ความเสี่ยงที่เกิดจากการที่ลูกหนี้จ่ายชำระคืนหนี้ก่อนครบกำหนดอายุ)
4. Credit risk (ความเสี่ยงด้านสินเชื่อ)
5. Liquidity risk (ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง)
6. Yield curve risk (ความเสี่ยงด้านความสัมพันธ์ระหว่างอัตราผลตอบแทนและระยะเวลา)
7. Volatility risk (ความเสี่ยงด้านความผันผวนที่จะมีผลกระทบต่อมูลค่าตราสารหนี้)
8. Inflation risk (ความเสี่ยงจากภาวะเงินเฟ้อ)
9. Currency risk (ความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ)
10. Political risk (ความเสี่ยงทางการเมือง)
11. Sector risk (ความเสี่ยงในการบริหารในธุรกิจเฉพาะ)
12. Event risk (ความเสี่ยงจากผลกระทบของเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดคิด)

**** Frank J. Fabozzi** is the Frederick Frank Adjunct Professor of Finance at [Yale School of Management](#). He has taught at [Yale University](#) since 1994. Fabozzi, an [investment management](#) expert, is a Wall Street authority and editor of the *Journal of Portfolio Management*. He is on the board of directors of [BlackRock](#) and is a consultant to several financial institutions. He was inducted into the Fixed Income Analysts Society Hall of Fame in November 2002. He is also a Fellow at the Yale International Center for Finance.

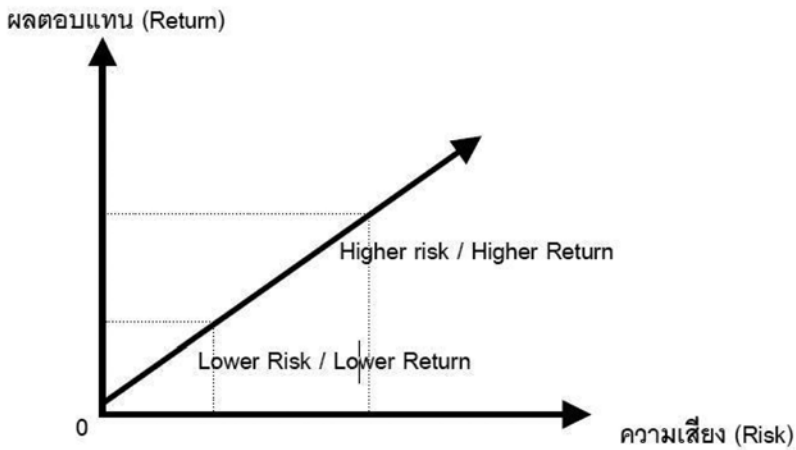
Fabozzi co-authored the textbooks *Foundations of Financial Markets and Institutions* and *Capital Markets: Institutions and Instruments* with [Franco Modigliani](#). He also co-edited *The Theory and Practice of Investment Management* with [Harry Markowitz](#).

Fabozzi holds a [B.A. \(magna cum laude\)](#), [M.A.](#), and [Ph.D.](#) from [City University of New York](#). He is also a [Chartered Financial Analyst](#) and [Certified Public Accountant](#).

ความสัมพันธ์ของความเสี่ยงและผลตอบแทนจากการลงทุน

ระดับผลตอบแทนจากการลงทุนในหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินใด ๆ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับระดับความเสี่ยง กล่าวคือ หากระดับอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนสูงขึ้น ระดับความเสี่ยงที่ผู้ลงทุนพึงแบกรับจากการลงทุนนั้น จะสูงขึ้นด้วยเสมอ

รูปภาพแสดงระดับผลตอบแทนจากการลงทุน

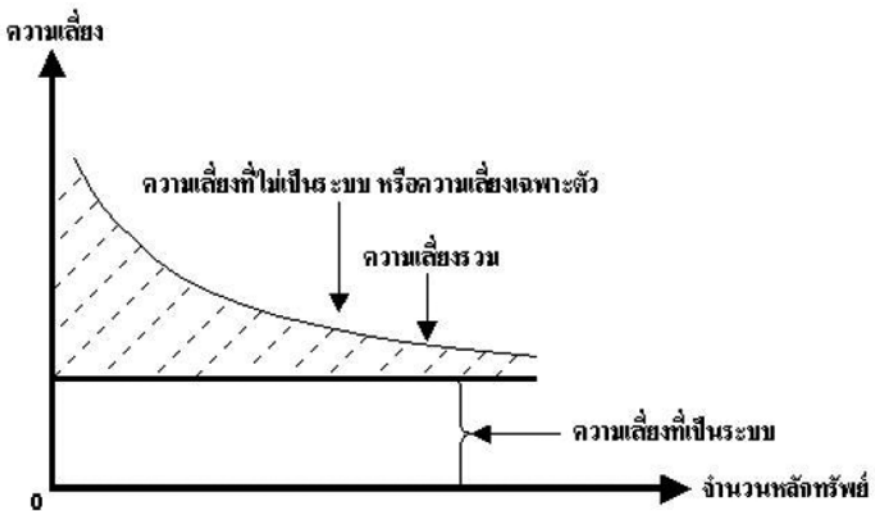
ทุกคนคงจะเคยได้ยินคนพูดกันอยู่เสมอว่า "High Risk, High Return" ทำให้บางคนไปตีความหมายผิดๆ ว่า ถ้ายิ่งลงทุนในสิ่งที่มีความเสี่ยงสูงก็จะได้ยิ่งได้อัตราผลตอบแทนสูง ผมจึงได้กล่าวย้ำอยู่เสมอทุกครั้งที่ได้ไปบรรยายว่า

- การลงทุนใดที่ให้ผลตอบแทนสูง มักจะมีระดับความเสี่ยงที่สูงด้วยเช่นกัน
- แต่การลงทุนที่มีความเสี่ยงสูง ก็ไม่จำเป็นว่าจะให้ผลตอบแทนที่สูงเสมอไป ถ้าหากผู้ลงทุนนั้นไม่มีความรู้ความสามารถในการลงทุน หรือไม่มีดุลยพินิจที่ดีพอ และไม่มีความปลอดภัยเพียงพอในการเลือกหลักทรัพย์ที่จะลงทุนที่เหมาะสมกับคุณสมบัติของตน

ปัจจัยความเสี่ยง

นอกจากความสัมพันธ์ของความเสี่ยงและผลตอบแทนจากการลงทุนแล้ว สิ่งที่น่ารู้ต่อไปก็คือ ความเสี่ยงในการลงทุน มาจากปัจจัยสำคัญ 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1. ความเสี่ยงที่เกิดจาก “ปัจจัยมหภาค (macro factors)” ได้แก่ systematic risk เป็น ความเสี่ยงที่เป็นระบบ มีอิทธิพลต่ออัตราผลตอบแทนของหลักทรัพย์ในตลาดทุนโดยรวม จึงเป็นความเสี่ยงที่ผู้ลงทุนไม่อาจจัดให้หมดไปจากการลงทุนนั้นได้ คือถ้าตลาดโดยรวมมีสภาพที่ย่ำแย่หรือเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจขึ้น ก็ไม่สามารถหลบหนีได้
2. ความเสี่ยงที่เกิดจาก “ปัจจัยจุลภาค (micro factors)” ได้แก่ unsystematic risk หรือ ความเสี่ยงที่ไม่เป็นระบบ หรือ ความเสี่ยงเฉพาะตัว ที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะกระทบหลักทรัพย์ใดหลักทรัพย์หนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งผู้ลงทุนสามารถจัดหรือลดความเสี่ยงประเภทนี้ได้ โดยการกระจายการลงทุนในหลักทรัพย์หลายตัวที่พิจารณาคัดเลือกอย่างถ่วงถ่วงแล้ว

รูปภาพแสดงการกระจายการลงทุนเพื่อลดระดับความเสี่ยง

และจากแผนภาพข้างบนนั้น ก็สามารถอธิบายแนวความคิดว่า หากผู้ลงทุนได้กระจายเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างหลักทรัพย์ในจำนวนที่มากขึ้น ความเสี่ยงที่ไม่เป็นระบบ (unsystematic risk) จะลดต่ำลงตามลำดับ เพราะความเสี่ยงของแต่ละหลักทรัพย์ที่ต่างกัน จะชดเชยกันเอง ทำให้ระดับความเสี่ยงรวม (total risk) ของกลุ่มหลักทรัพย์ (portfolio) ที่ลงทุน ลดต่ำลงตามลำดับเช่นกัน ในที่สุดแล้ว ความเสี่ยงที่กระทบกลุ่มหลักทรัพย์ที่ลงทุนก็จะคงเหลือแต่ความเสี่ยงที่เป็นระบบ (systematic risk) เป็นส่วนใหญ่

ดังนั้นเราจึงได้ยินคนพูดกันบ่อยๆ ว่าการกระจายความเสี่ยง (Diversification) นั้นเป็นสิ่งที่ดี ถ้าทำได้ถูกต้องก็เหมือนสิ่งที่ช่วยลดต้นทุนในการจัดการความเสี่ยงได้ จนมีคนว่ากันว่าการกระจายความเสี่ยงนั้นก็เหมือนของฟรี (หรือ Free lunch) ที่นักลงทุนไม่ว่าจะเป็นสถาบันการเงินหรือรายบุคคลนั้น ไม่ควรพลาดนั่นเอง

Be an actuary - Don't want to give up my life

โดย ทัชฌา อายานะ (ปยุ) FSA

การเตรียมตัวเพื่อสอบ Actuarial exam นั้นไม่ควรทำให้เราเคร่งเครียดมากเกินไปจนต้องอดหลับอดนอนหรือรู้สึกเบื่ออาหาร เราคงไม่อยากที่จะสูญเสียชีวิตส่วนตัวและสังคมเพียงเพื่อต้องการสอบให้ผ่าน จำเป็นด้วยหรือที่เราจะต้องเลิกเล่น Youtube หรือ Facebook ถึงแม้ว่ามันจะทำให้เราเสียสมาธิไปบ้างก็ตามเวลาที่เรากำลังทำคอร์สออนไลน์ FAP

บทความต่างๆเกี่ยวกับการเตรียมตัวก่อนสอบที่เคยถูกเขียนขึ้นมานั้นค่อนข้างให้ความสำคัญกับการบริหารเวลา แต่ที่ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันเป็นเรื่องที่ “พูดง่าย แต่ทำยาก” โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรามีสิ่งอื่นมากมายที่ดูจะสนุกสนานมากกว่าการอ่านหนังสือ สิ่งสำคัญจึงอยู่ที่เราจะทำอย่างไรที่จะเตรียมตัวสอบไปพร้อมๆกับการทำกิจกรรมต่างๆเหล่านั้น

เคล็ดลับง่ายๆที่เราลองทำดูแล้วได้ผล เช่น

- เรียนไปออกกำลังกายไป

สถาบัน The Infinite Actuary ได้จัดทำคู่มือเตรียมสอบในรูปแบบของ Audio & Video โดยส่วนใหญ่จะมีความยาวประมาณ 20 - 40 นาที ซึ่งคุณสามารถนำมอลงใน iPod แล้วเปิดฟังไปในขณะออกกำลังกาย หรือถ้า

คุณสามารถที่จะตั้งเป้าหมายระยะยาวในโปรแกรมการออกกำลังกายของคุณ เช่น เพื่อเข้าร่วมแข่งขันวิ่งมาราธอน (42 กม.) จะทำให้คุณมีวินัยในการฟังคู่มือเตรียมสอบนี้มากขึ้น นอกจากนี้การมีร่างกายที่แข็งแรงยังทำให้คุณรู้สึกเหนื่อยน้อยลง หลับสบายขึ้น และกินได้โดยไม่ต้องกังวลเรื่องน้ำหนักตัวมากนัก

- เริ่มอ่านหนังสือแก่นึ่ๆ

อย่ามัวแต่รอให้ถึง 3 เดือนก่อนสอบ เริ่มอ่านหนังสือเร็วเท่าไรได้ยิ่งดี เพราะมันจะทำให้คุณมีเวลาในการทบทวนได้หลายรอบ และถ้าวางแผนและทำตามแผนได้เป็นอย่างดี คุณก็ไม่จำเป็นต้องสาละวนกับการอ่านหนังสือในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์เลย

- ฝึกการบริโภคข้อมูลจำนวนมากๆ ในเวลาสั้นๆ

การรับรู้ข่าวสารทางโทรทัศน์นั้นอาจไม่ทำให้คุณเสียเวลามากนัก แต่ก็ค่อนข้างจำกัดในแง่ของเนื้อหาและเห็นข่าวในประเทศเป็นหลัก ถึงแม้ว่าการอ่านข่าวในอินเทอร์เน็ตจะเป็นทางเลือกที่ดี แต่ในบางครั้งเราอาจต้องเสียเวลาเพื่อหาข่าวต่างๆที่เราสนใจ เว็บไซต์ข่าวในปัจจุบันจึงได้ให้บริการเทคโนโลยี RSS & Atom feed ซึ่งสามารถทยอยระยะเวลาในการรับรู้ข่าวสารต่างๆได้มากขึ้น โดยมีการอัปเดตหัวข้อข่าวทุกครั้งที่มีการลงทะเบียนเข้าใช้ และถ้าต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมก็กดดูที่เนื้อหาข่าวได้ทันที หรือถ้าเราต้องการได้ข่าวที่ใหม่หลายๆ ก็ยังสามารถไปหาอ่านได้ที่ Twitter

- ยึดเวลาการเดินทาง

หัวข้อนี้อาจจะเป็นเรื่องที่ไม่สนุกนักเมื่อคุณอยู่ในกรุงเทพฯ และต้องใช้เวลาในการเดินทางนานอยู่บนท้องถนน แต่สำหรับเมืองที่มีระบบขนส่งที่ทั่วถึงและสะดวกเช่น ญี่ปุ่น และ นิวยอร์ก ยิ่งคุณเดินทางนาน คุณก็จะมีเวลาอ่านหนังสือมากขึ้น สำหรับเรา การเดินทางช่วยให้มีเวลาอ่านหนังสือถึง 3 ชั่วโมงต่อวันเลยทีเดียว

ส่วนปัญหาในการทำคอร์ส FAP - การหยุดพักบ่อยๆจะช่วยให้เราไม่เสียสมาธิไปกับการเล่นอินเทอร์เน็ตเน่ทบบนเว็บไซต์มากนัก นอกจากนี้เราก็ควรต้องปิดอะไรต่างๆที่จะ Pop-up มารบกวนในระหว่างนั้น เช่น e-mail และ MSN ด้วย

คุณควรระลึกไว้เสมอว่า สุขภาพร่างกายที่ดีและจิตใจที่ผ่อนคลาย จะช่วยให้คุณรับรู้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ คุณไม่ควรแลกความสุขในชีวิตของคุณไปกับการถาโถมอ่านหนังสือสอบ การอ่านหนังสือสอบนั้นไม่ใช่การที่จะต้องไปทำลายการใช้ชีวิตส่วนตัวของเรา ลองเอาหนังสือติดตัวไปบ้างและอ่านมันในขณะที่เรากำลังรออาหารในร้าน หรือบนเครื่องบินในตอนที่กำลังจะไปเที่ยวก็เป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ยากนัก รู้จักสร้างสมดุลในชีวิตและทำให้การเตรียมตัวสอบเต็มไปด้วยความสุข

และอย่าลืมหินกล้ายก่อนสอบ เพราะน้ำตาลที่ดูดซึมได้เร็วจะช่วยให้คุณมีพลังงานในการสอบ

Sources:

The Infinite Actuary: <http://www.theinfiniteactuary.com/>

What is RSS?: <http://en.wikipedia.org/wiki/Rss> (Thai version also available)

RSS aggregator: <http://reader.google.com>

News on Twitter: <http://twitter.com/breakingnews>

Entertainment

โดย สุदारัตน์ อาภาศิริกุล (มีว), ตฤพร สิงห์ธรรม (เอื้อง)

ตอน : World Cup แห่งสามโลก

หลังจากที่ฟุตบอลโลก 2010 ได้จบลงไป และแชมป์โลกคือ สเปน ฉบับนี้เราจะให้ชาวสวรรค์แอกซัวร์ได้ช่วยสเปนให้เป็น winner ในเกมของเราครั้งนี้ด้วย

โดยให้สเปนหาประตูเข้ารอบให้เจอแค่นั้นเอง ง่ายจัง

กติกาก็คือ

- มีประตูอยู่สองประตู ซึ่งมีเทวดา และ ปีศาจเป็นคนเฝ้าประตู
- ประตูหนึ่งเป็นประตูเข้ารอบ อีกประตูเป็นประตูถูกรอบ (แน่นอนเราต้องการเข้ารอบ ^_^)
- ประตูทั้งสองหน้าต่างเหมือนกันจนแยกไม่ออก ส่วนปีศาจและเทวดาก็แปลงร่างให้มีหน้าต่างเหมือนกันด้วย
- เทวดาและปีศาจมีหน้าที่ตอบคำถามซึ่งเป็นคำถามที่ลงท้ายด้วยใช่หรือไม่เท่านั้น เทวดาจะพูดจริงเสมอ และปีศาจจะพูดโกหกเสมอ
- เทวดาและปีศาจยังชอบเดินสลับไปมาระหว่างสองประตูที่เฝ้าอีกด้วย T_T
- สเปนสามารถถามคำถามได้เพียง 1 คำถามเท่านั้น เพื่อให้ตนเองเลือกประตูเข้ารอบได้ถูกต้อง

” เอ้อ!!! แล้วอย่างนี้จะรู้ได้ไงหละเนี่ยว่าประตูไหน เป็นประตูเข้ารอบ “

ชาว สวรรค์แอกซัวร์ ลองตั้งคำถามส่งเข้ามาโดยลงท้ายคำถามด้วยใช่หรือไม่เพียง 1 คำถามเท่านั้น พร้อมคำอธิบายสั้นๆ เพื่อช่วยให้สเปนเลือกประตูเข้ารอบได้ถูกต้อง ลองส่งเข้ามานะคะ เรามีของรางวัลรออยู่สำหรับ 5 ท่านแรกที่ตอบถูก โดยสามารถส่งคำตอบของท่านมาได้ที่ Entertain@sawasdeeactuary.com และติดตามรายชื่อผู้ที่ได้รับรางวัลในสวรรค์แอกซัวร์ฉบับหน้าคะ

วันพฤหัสบดีที่ 8 กรกฎาคม 2553

นักคณิตศาสตร์แจ่ม"ปลาหมึก"ทายบอลลูก

นายพิเชฐ เจียรมณี ทวีสิน (ทอมมี่) นักคณิตศาสตร์ ประกันภัยประจำบริษัทประกันภัยระดับโลกแห่งหนึ่ง กล่าวว่า หากพิจารณาตามหลักความน่าจะเป็น (probability) โอกาสที่ เจ้าปลาหมึก จะ ทายผลบอลคู่ชนะได้ถูกต้องมีอยู่ราว 70% แต่โอกาสทายถูกต้องเนื่อง หลายนัด มีเพียง 10% หรือต่ำกว่านั้น

กรณีดังกล่าว เขาแยกอธิบายให้เห็นเป็น 2 เหตุการณ์ ได้แก่ เหตุการณ์ปลาหมึกทายผลเลือกทีม เยอร์มัน และทีมคู่แข่ง กับอีกเหตุการณ์เป็นเหตุการณ์แข่งกันจริง ซึ่งมี สองอย่างเช่นกัน คือเยอร์มันชนะ และ เยอร์มันแพ้

" ปลาหมึกทายเหตุการณ์หนึ่งว่าชนะ คนก็สงสัยว่าทำไมปลาหมึกทายถูก เหตุการณ์ดังกล่าวเปรียบเสมือนกับเรามีเหรียญสองเหรียญอยู่ในมือซ้ายและมือขวา แต่เราเหรียญทั้งสองนั้นเป็นเหรียญที่ไม่สมดุล คือมีโอกาสโยนออกเป็นหัวมากกว่า ถ้ามือซ้ายโยนเหรียญหัวบ่อยและผลออกหัว (ปลาหมึกเลือกธงเยอร์มัน) เช่นเดียวกับมือขวาโยนเหรียญหัวบ่อย ผลออกมาเป็นหัวเหมือนกัน (เยอร์มันชนะ) โอกาสเป็นไปได้อาจมีอยู่ราว 70%"

ความน่าจะเป็นที่ปลาหมึกพอลทายผลถูกถึง 70% มาจากปัจจัยที่เรียกว่า การถ่วงน้ำหนักหรือ bias เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งนักคณิตศาสตร์มักนำมาประมวลผลสำหรับการประเมินความน่าจะเป็น กรณีปลาหมึกทายผลบอล พิเชฐมองว่า อาจมีปัจจัยทางธรรมชาติจากข้อเท็จจริงที่ว่าปลาหมึกเป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่ฉลาดที่สุดในโลก ซึ่งอาจช่วยให้มันสามารถจดจำ หรือคุ้นเคยกับลายของ ธงชาติ เยอร์มันได้มากกว่าชาติอื่น ซึ่งนี่คือเหรียญในมือซ้ายที่พูดถึง ประกอบกับเยอร์มันเป็นที่มาที่เก็งโอกาสชนะก็เลยบ่อย นี่ก็คือเหรียญที่สองในมือขวา

อย่างไรก็ตาม แม้โอกาสทายผลถูกจากการนำหลายปัจจัยมาพิจารณาร่วมกันสูงถึง 70% แต่พิเชฐเสริมว่า โอกาสที่ปลาหมึกทำนายผลถูกต้องติดต่อกัน 6 ครั้งรวด มีความเป็นไปได้เพียง 10% เท่านั้น ในโลกแห่งความจริง นักคณิตศาสตร์ยังนำปัจจัยทางสถิติมาร่วมพิจารณาด้วย ทำให้การคาดการณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าใกล้ความเป็นจริงมากที่สุด

"นักคณิตศาสตร์ไม่ได้ดูแต่ตัวเลขแห้งอย่างเดียว ถ้าดูแต่ตัวเลขอย่างเดียวอาจตีความผิดได้" นายพิเชฐ อธิบาย

นอกจากนี้ เขายังกล่าวด้วยว่า ความเป็นไปได้ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งขึ้นอยู่กับการวางสมมุติฐานด้วย และการประยุกต์ใช้จำเป็นจะต้องดูปัจจัยอีกหลายอย่าง นอกจากปัจจัยทางตรรกะ (science) แล้วยังต้องพิจารณาปัจจัยเชิงศิลปะ (art) ด้วย

นายพิเชฐกล่าวว่า คณิตศาสตร์ความน่าจะเป็นสามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันที่ต้องเลือก และตัดสินใจได้อย่างหนึ่งอยู่เสมอ ศาสตร์ความน่าจะเป็นสามารถประยุกต์ใช้กับตลาดหลักทรัพย์โดยนักวิศวกรรมการเงิน เช่นเดียวกับนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ที่ ใช้ออกแบบประกัน โดยทำนายเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตเพื่อมาใช้ออกแบบผลิตภัณฑ์และบริหารสินทรัพย์ของบริษัท

ใบสมัครสมาชิกวารสาร "สวัสดิ์แอกซิวรี่" ฉบับตีพิมพ์ (จัดส่งฟรี ให้ถึงบ้าน)

ข้อมูลสมาชิก

ชื่อ.....นามสกุล.....วัน/เดือน/ปี เกิด.....

ที่อยู่จัดส่ง.....

สถานที่ทำงาน / สถาบันการศึกษา.....อาชีพ.....

เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ.....E-mail.....

1 ปี (4 ฉบับ) - 100 บาท

2 ปี (8 ฉบับ) - 160 บาท

ชำระค่าสมาชิกโดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคาร กสิกรไทย สาขา พัฒนพงษ์ ในนาม "The Society of Actuaries of Thailand"

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 018-1-01969-7

** กรุณาส่งใบสมัครสมาชิก พร้อมแนบสำเนาใบโอน โดยแฟกซ์มาที่ 0-2236-9345 หรือ อีเมลล์มาที่ subscribe@sawasdeeactuary.com